

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR IPAROSREND TÁRSADALMI LAPJA

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak 6.— P
Pártoló tagoknak 8.— P
Intézményeknek 40.— P

Alapító főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII. Rottenbiller-utca 20—22. sz.
Telefon: 424—981

Dr. Meszlényi Zoltán synopei püspök :

25 esztendő

Elnökünk szolgálatának huszonötödik évébe lép. Lehet és szokás hasonló évfordulókat az örök-kévalóság távlatába beállítva lekicsinyíteni, viszont tagadhatatlan, hogy huszonöt év a rövid emberélet-hez viszonyítva hosszú idő s el lehet mondani, hogyha a férfikor teljében eltöltött évekről van szó, ez a huszonöt év másodsor nem ismétlődhetik.

Erre a huszonöt évre másképpen tekint a jubiláns és másképpen a kívülállók. A jubiláns papi lelkének alázatával kutatja, mit mulasztott a negyedszázad alatt, mit kellett volna jobban, tökéletesebben, Istennek tetszőbben elvégeznie. Fűrkesző tekintete előtt elhomályosulnak munkájának eredményei. E napon szinte nem törődik velük. Hívó lélekkel már oly sokszor megállapította, hogy minden eredmény az isteni kegyelem és nem az emberi erőfeszítés műve s ha valami jó származik tőlünk, csak azon csodálkozhatunk, hogy Isten tökéletlen emberi eszközökkel akarja megvalósítani örök céljait.

A kívülállók, főleg a legényegylet tagjai, barátai és pártfogói nem óhajtanak a papi lélek alázatos meditációival vitába szállni. Ha a huszonöt évet csak mint az érdekel személyes élményét tekint-hetnének, nem is akarnának rá más szemmel visszatekinteni, mint ő maga, ha visszatekint. Azonban munkájának eredményei a legényegyleteknek szóltak s így ránk nézve nem lehetnek közömbösek. Nehezen egyezhetnének bele, hogy az alázatosság gyakorlása címén tudatos feledésbe merüljenek.

Ez a munka szolgálat volt az Üdvözítő parancsának szellemében. Elnökünk nem kereste, hogy mások szolgálják őt. Szolgálat a állandó hódolat volt az eszme előtt, melynek szentelte életét: Kolping utasítása szerint szorosabbra fűzni és krisztusibbá tenni az iparos társadalom nagy családjának kö-telégeit.

A huszonötéves munka eredményének tekintjük a hazai legényegyletek bensőséges életét. Abban a nagy családban, mely egy-egy legényegyletkez kapcsolódik, nemcsak béremelésekről tárgyalnak és megérdemelt szórakozásokat tervezgetnek, hanem gondoskodás történik a nagy család lelki igényeiről is: hogy azt a Krisztust, akinek zászlójára felesküdték, mindig mint családtagot fogadják, akár ajándé-kait szórja szét a családban, akár nagy emberi megpróbáltatások kezdetét jelenti az ő jövetele. Az el-nök 25 év óta járta az országot és a legényegyletek körében terjesztette a Krisztum szeretők s kegyel-mének erejében bizók szent optimizmusát.

A központi legényegylet mellett nagy internátus működik. A jubiláló elnök létesítette s míg hivatalos helyek pénzrel támogatták, saját maga belevitte az építésbe egyéni erőfeszítéseit, gondjait és aggodásait. Ma mindenkinek lelkében élénkebben él hasonló internátusok szükségessége, mint egy-két évtizeddel ezelőtt. Akkor még sok rábeszélésre, meggyőződésre volt szükség, míg a legmelegebben érző szívek is megnyiltak. Ezt a munkát csak az elnök végezhette el. Elvégezte s ha most járja az internátus folyosóit, méltán megállapíthatja, hogy jól végezte el.

A jubiláló elnök barátai, tisztelői, elsősorban a legényegyleti nagy család tagjai, lelkük egész melegevel köszöntik őt s kérik Istent, áldja meg további életét és munkáját. Szálljon felé soha nem szűnő hála és elismerésünk megnyilvánulása. Lássuk őt még sokáig régi erőben dolgozni azoknak az egyle-teknek érdekében, melyeknek huszonöt éven át szentelte életét.

Mit vár az Actio Catholica az iparos ifjúságtól?

Erre a kérdésre ez évben csak az a feleletem lehet: várja, hogy figyeljen ő is az A. C. idei jel-szavára: „családjért, hazáért, Egyházért!”

1. Az iparos osztályt nem mótelyezte meg a szabad szerelem tana. Ott még a felbonthatatlan szentségi házasságnak és hűségnek több az értéke. Az iparostanonc és legény legtöbbször kisebb műhelyekben dolgozik a mester mellett és tanuja a mester családi életének. Ezt a családot nem züllesztette szét a modern termelési rend sem, mely az apát is, anyát is a gyárakba viszi különböző munkahelyeken és különböző munkaidőben. Az iparos családokban még igen sokszor tapasztalható a családi termelési közösség, akárcsak a kiscgazda familiákban. A feleség is bekapcsolódik férje hivatáskörébe felügyelettel, kiegészítőmunka végzésével. Sőt a felnövä gyermekek is belenőnek az apa iparába, ami a legegészséesebb utánpótlás. Szeretném hinni, hogy még vannak iparoscsaládok, ahol, mint iparos atyám házában volt, megvan a közös családi ima, melybe legalább a közös étkezésnél, belevonják az iparostanoncot és legényt is, a családi ünnepek közössége, melyből nem hiányzik az iparostanonc vagy segéd sem és a szentségekhez való közös járulás. Ha nincs meg, a jelen iparos ifjúságtól azt várja az A. C., hogy az ő leendő családjában meglegyen.

De nem is kell az iparos ifjúnak leendő családjára várni, hogy az A. C. szellemében tehessen valamit a családjért, mert ez a jövendő boldog család már most is egy szép feladatot diktál, t. i. a liliomos tisztaság megőrzését. Panaszkodunk válásokról, a családok meddőségéről. Ez a kettős baj hamarosan megszűnnék, ha volna tiszta ifjúságunk, mely a kísértéseknek férfiasan ellenáll, hogy erényét egykor egy hasonlókép tiszta leánnyal együtt az oltár elé vihesse és ajándékol Istentől érte a házas boldogságot nyerje. Romlott, kiélt ifjúságtól nem várhatunk később házas hűséget, mert elfecsérelte annak alapját, az önfegyelmzésben nyilvánuló férfierőt, de nem várhatjuk tőle a gyermekek nevelésével járó áldozat vállalását sem, mert nem képes áldozatra az, aki megszokta érzéki vágyainak kiszolgálását.

2. A haza szolgálatát is várja az A. C. az iparos ifjúságtól! Kolping célja a legényegyletek megalakításával: „Tüchtiger Christ, Meister und Bürger“ Derék keresztény, kiváló mester, jó polgár legyen az iparosifjúból, és akkor ereje és támasza lesz hazájának. Igaz keresztény legyen és akkor kötelességét minden irányban teljesíteni fogja: meg fogja adni nemcsak Istennek ami Istené, de a hazának is ami a

hazáé. Legyen alapos mestere iparának és akkor növeli hazája gazdasági erejét és ezzel együtt tekintélyét. Legyen jó polgára az országnak, aki résztvesz a nemzeti közösség életében és érdeklődik a községi, városi, megyei önkormányzatok ügyei iránt, sőt az országos politika iránt is és okos józansággal, szélsőséges demagóg jelszavak megvetésével iparkodik egészségesen befolyásolni a közügyek menetét. Alljon mindig sziklaszilárd keresztény alapon és a haza bizton számíthat rá válságos időkben.

De hogy mindezt megvalósíthassa egykoron, az iparos ifjúságnak tanulnia kell. Tanulnia szakmáját, művelnie szellemét, erősítenie hitét.

A haza szempontjából még egy nagy szerepe van az iparos társadalomnak. Legyenül az olyan nemzet, melyben nincsen erős, független középosztály. Ez hiányzik a magyar nemzetben is. A régi nemesség hivatalnokpályára ment, a felső tizezrek és alsó proletártömegek közt ez a hivatalnok sereg, mint *nem független* tisztviselő-osztály helyezkedik el. Innen az osztályharccal fenyegető társadalmi feszültség a felső rétegek és a proletártömegek közt. A magyar keresztény iparos és kereskedőosztály volna hivatott, az ezen szerepének még kellő tudatára nem ébredt gazdátársadalommal együtt, egy önálló egyéniségekből álló átmenetet képezni az egymástól távolálló társadalmi osztályok közt, áthidalni az intelligencia és a testi munkások közt tátongó űrt, ez utóbbiakat különösen a szakmunkások révén polgári nivóhoz segítve, ez előbbinél műveltségével tiszteletet keltve. Ha ilyen átmenet lesz, enyhülni fognak a társadalmi osztályok közt levő éles és osztályharccra ingerlő határvonalak és a szabad iparos- és kereskedőosztály hatalmas támasza lesz a szabadság elvén nyugvó magyar alkotmányoknak.

Szép hivatás ez, iparos ifjak, erre érdemes készülni! A magyar történelem folyamán az iparos és kereskedőosztály már töltött be ilyen szerepet.

3. Az iparos osztály egykoron az Egyháznak is erős támasza volt. A céhek az Egyház védelme alatt fejlődtek, de viszont az Egyház tanainak is öntudatos képviselői és védelmezői voltak. Az iparos-Krisztushoz hűségesen ragaszkodtak. Az Egyház nem játszotta el még szerepét és nem is fogja eljátszani soha. Az embereket mindig érdekelní fogja a nagy kérdés, hogy közeledhetünk Istenhez, hogyan üdvözülhet lelkünk a halál után, — és erre a kérdésre kielégítő, megnyugtató választ adni csak az Egyház tud. A társadalom, az államok sem lehetnek el az Egyház nélkül, mert minden emberi közösség alap-

jának, a rendnek törvényeit az Egyház hirdeti és őrzi. Ezt különösen most látjuk, mikor a szellemi zűrzavarban, forradalmak és háborúk felfordult világában ezek a törvények már-már veszendőbe mentek. Az Egyház, és nevezetesen a pápa, fennen hirdeti és egyedül álló tekintéllyel egy jobb jövő számára átmenti ez erkölcsi törvényeket. Az Egyház azonban nem a levegőben lebeg. Az Egyház emberek közössége és ha az emberek elhagyják, ez a közösség megszűnik, illetve — mivel az Egyház meg nem szűnhetik — meggyengül és hivatását nem tudja kellően teljesíteni. Elég baj, hogy a munkásosztály egy jó része oly közösséget képez, mely mint közösség az Egyháztól elszakította magát. Az iparos-

osztálynak volna hivatása az Egyházhoz való hűség ápolásával, az Egyház tanainak öntudatos vallásával és az igaz keresztény élet példájával ezt a munkásosztályt az Egyházhoz visszasegíteni és így Krisztusnak, az igazság és béke fejedelmének uralmát e földön megerősíteni.

Az A. C. az iparos ifjúságtól azt várja, hogy ezt a hivatását az Egyházzal szemben felismerje és arra készüljön. Azt várja, hogy társai körében apostolkodva mentől több követőt szerezzen a most kifejtett céloknak és eszméknek és így nagy serege támadjon a Kolping által kívánt derék keresztényeknek, kiváló mesterembereknek és jó polgároknak.

Mádl János alelnök:

Tervek és eredmények

25 éves jubileumot ünnepelünk. Ilyenkor joggal felteheti az ember magának a kérdést, hogy vajjon 25 év ilyen vagy olyan eltöltése egymagában ok-e arra, hogy ünnepeljünk. Nyugodtan azt felelhetjük, hogy nem. Ünneplésre érdemes és méltó csak a 25 évet kitöltő tevékenység, a hozott áldozatok, az alkotó munka és annak eredményei lehetnek.

Amikor most mi Elnök Atyánk működésének 25 éves jubileumát akarjuk méltatni, joggal állíthatjuk, hogy az ő munkássága valóban alkotó munka volt és ezt az alkotó munkát példátlanul gazdag, időálló eredmények igazolják. Ha Amerikában élénk és ezeket az eredményeket amerikai eszjárással akar-nók szemléltetni, akkor most statisztikai adatokat ünnepelnénk és elmondanám itt, hogy vitéz Pintér József az elmúlt 25 esztendő alatt összesen 7983 beszédet mondott összesen 876.521 hallgatónak, hogy 5614 fiatalember fordult hozzá mint utolsó menedékhez tanácsért és segítségért, akiket ő jótanáccsal, pénzsegítséggel vagy közbenjárással segített át a vál-ságos órájukon, hogy 12965 fiatalember az ő közvetlen ajánlására 37210 jó könyvet olvasott el, hogy 815 6 elemis iparosifjú az ő biztatására és segítségével végzett el 4 középiskolát, de nem azért, hogy tiszt-viselő lehessen, hanem azért, hogy a saját lelki és szellemi életét gyarapítsa s ezáltal műveltebb iparos legyen; hogy ennyi és ennyi ezer fiatalember végzett az ő irányítása és segítsége mellett az általános műveltséget és szaktudását gyarapító tanfolya-mot, hogy ennyi és ennyi ezer iparosifjút készített elő közvetlen egyéni neveléssel egészséges keresztény családi életre, hogy ennyi és ennyi ezer iparoslegény az ő irányítása révén szerezte meg az önálló iparos büszke címét; hogy jó Elnök Atyánknak váltólejárato-k miatt 719 álmatlan éjszakája volt... De nem folytatom tovább, mert — bár mindezek olyan tények, amelyek irányt szabtak és szilárd alapot ad-

tak sok ezer fiatalember életének és amely jótéte-mények kitörölhetetlenül élnek sok ezer immár családapá és önálló iparos lelkében, — de én most még sem ezeket akarom ünnepelni, hanem e 25 esztendő mélyről jövő és magasba törő terveit és azoknak megvalósult eredményeit.

Elnök Atyánk szokta mondani, hogy csak jól átgondolt és megokolt életet érdemes élni. Ha érvényes ez az elv az egyénekre, úgy többszörösen érvényes az intézményekre vonatkoztatva. Az Ő huszonöt éves munkásságának a jól átgondoltság és megokoltság volt egyik fő jellemvonása.

Az elmúlt 25 év alatt a magyar életben sok mindent megéltünk és e sok mindennek az ellenkezőjét is. Láttunk mozgalmakat feltűnni s azután eitűnni. Voltak köztük, amelyek olyan erővel és fénnnyel törték fel, hogy szinte minden elhomályosult mellettük. Néha-néha már úgy látszott, hogy a Legényegylet idejéttmult intézménnyé, tehát feleslegessé vált. És valljuk be, ha nem Pintér József áll a Legényegylet élén, akkor most a mai értelemben vett Legényegyletről már nem beszélhetnénk. Mert emlékszem néhány olyan esetre, amikor egyházi és világi hatóságok olyan terveket támogattak, hogy a szerintük elavult Legényegylet adja át helyét és vagyonát, székházait „korszerűbb“ mozgalmaknak. De Pintér József a rengeteg belső nehézség, külső irigység és ellenszennvel szemben megvédte a mult örökségét és átmentette még nagyobb feladatok elvégzésére a jövő számára. Tette ezt elsősorban talán azért, mert mélységesen tisztelte ezt az örökséget, elődeinek befektetett munkáját, áldozatát és szeretetét. Tisztelte Szabóky Adolfnak huszonöt éven át tartó erőfeszítéseit és azt, hogy Schiffer Ferenc 50 éven át minden gondolatával, teljes anyagi és erkölcsi erejével a Legényegyletnek élt. De mélységesen tisztelt vitéz Pintér József mindent, ami szép és jó, ami maradandó

érték. Ez volt az alapja az ő munkájának, erre épült fel ez a 25 esztendő.

Amikor az isteni Gondviselés őt a Legényegylet élére állította, szembetalálta magát két adottsággal. 1. a Katolikus Legényegylettel mint intézménnyel, amely felépítésében a legtökéletesebb egyesületi konstrukció és már egy hétévtizedes mult van mögötte; de szörnyű állapotban találta, tele adóssággal, berendezésétől kifosztva, törött ablakokkal, levert ridog falakkal és tagjai szétszéledtek. Így nézett ki a Központ. A megmaradt országrészben alig tíz-tizenöt életképes egyesület volt; de ezek sem kerestek és nem tartottak fenn semmiféle összeköttetést sem egymással, sem a Központtal. A másik adottság a magyar kézműves iparosság, az ország legszétesettebb társadalmi rétege, mely osztályt éppen ez a kifosztott és szétszilált Legényegylet lett volna hivatva öntudatra ébreszteni. Keresztérv és nemzeti kultúrával telíteni s annak közös arculatát kialakítani. Pintér József az alig leszerelt katona-pap vállalta missziót, a mindkét irányban reménytelennek látszó feladatot. Saiát élelve szerint jól átgondolt három évtizedes munkatervet készített. Ez a terv három részből állt. Az első tíz év feladata volt, az Országos Központi Egyesületet újjászervezni és fölruházni mindama kellékekkel, amellyel egy modern nevelő intézménynek rendelkeznie kell, hogy azután mintául szolgálhasson a maiban alakuló vidéki egyesületeknek. Ez a gyakorlatban annyit jelentett, hogy ki kellett fizetni az Egyesület régi adósságait, kívül-belül tatarozni kellett a régi házat, újra be kellett rendezni bútorokkal és minden egyéb felszereléssel, színpadtól a konyháig mindennel. Egyenként összeszedni a régi tiszteket, hogy legyen kívül elkezdni az egyesületi életet. Ahogy az élet visszaköltözött az Egyesület falai közé, egymással alakultak a különböző szakosztályok és alosztályok: dalárda, műkedvelő, sport, cserkészlet, levante és továbbképző tanfolyamok s végül a céhek, amely céhek ma már messze túlnőttek az Egyesület falain, mert azok szelleme és tartalma szerint szerveződik újjá az egész magyar iparos-társadalom. És végül az első tíz éven belül felépült a Központ 200 ágyas internátusa, mely lehetővé tette, hogy egyszerre 200 vidéki iparosifjú kerüljön közvetlenül a legényegyleti munka életet alakító hatása alá. Ezek a fiúk két-három esztendei itt tartózkodás után visszatértek szülővárosaikba és falukba és magukkal vitték, amit itt láttak és tanultak s ezáltal előkészítették a talajt országszerte az új egyesületek alakítására. De talán legszebb eredménye az első tíz évnek a pintéri fogalmazású legényegyleti program: a legszebb és legtökéletesebb életfilozófia, amely világos és mindenki számára érthető; szilárd világnézetet ad, biztos eligazodást nyújt és határozott irányt mutat a mai élet ezer útvesztőjében.

A harminc évre szóló munkaterv második évtizedének feladata az volt, hogy a jól megszervezett és erővel telített központtal a háta mögött, újjászervezni és kiszélesíteni az Országos Szövetséget. E tízéves feladat is szinte az utolsó betűig megvalósult, mert több mint háromszáz virágzó egyesület működik az országban a központ eleven példája szerint. E több mint 300 egyesület testvéri közösségben, jól átgondolt terv alapján együtt működik és országszerte az iparos ifjúság tíz és tízezeit nevelik tökéletes pedagógiai módszerekkel az önismeretre, önbecsülésre, hivatásszeretetre, tökéletes családi életre és Krisztussal való együtt masirozásra. Sőt, újabban a megvalósult Csepregy Akadémia révén már a felkutatottak és kiválasztottak komoly feladatokra való előkészítése folyik. Ez a munka azonban már a harmadik évtized feladatainak szolgálatában áll.

A három évtizedes munkaterv utolsó fejezete már túl nő az egyesületeink keretein, itt már nem nevelésen és atyai szeretet gyakorlásán van a hangsúly, hanem a férfisorba került legényegyleti tagok nagyobb felelősség vállalása és a közéletbe való beavatkozása a cél. Világosan: az iparosközélet vezető pozícióinak elfoglalása a legényegyletben erre a feladatra kinevelt emberek által. Hogy e tervből eddig mennyi valósult meg, arról érthető okokból egyelőre ne sokat beszéljünk. De nyugodtan megállapíthatjuk, hogy ez a terv sem utópia, mert a harmadik évtizedre kiszabott feladat éppen úgy meg fog valósulni, mint az első és a második. Igaz, ez már nem közvetlenül a legényegylet feladata, hanem a miénk, akik országszerte a legényegyletekből kikerültünk. Ha néha úgy tűnik fel előttünk, hogy képességeink és lehetőségeink nem állnak arányban a feladat méreteivel, azért ne csüggedjünk, hanem gondoljunk arra, hogy vitéz Pintér József munkája révén 25 éven át igen sok energia áradt be erre a területre és fog áramlani ezután is, mely energia maga is nagy hajtóerőként fog jelentkezni a cél megvalósulása érdekében. De nyugodtan gondolhatunk biztatásként az eddig elért eredményekre, mert már ezek is számottevőek.

A legényegyleti ifjúság hálás szívvel köszönti a jó Elnök Atyát; megköszönik, hogy mindenki előtt világgá tette: nincs, nem volt és nem lesz „korszerűbb” intézmény, mint a Legényegylet. De mi magyar iparosok is köszöntjük e 25 éves munkát; a legényegylet ifjúságával együtt mi is hálás szívvel megköszönjük a fent vázolt három évtizedre szóló munkatervet, köszönjük, hogy e terv mellett kitarított, köszönjük, hogy nagy képességeit és nagy munkaerőjét nekünk szentelte. S amikor e 25 éves évfordulón köszöntjük Öt, jól esik arra gondolnunk, hogy még ereje teljében látjuk, mert arra az erő és fényforrásra, melyet Ő jelent számunkra, még nagyon sokáig szükségünk van. Méltó ez a 25 év az ünnepelésre, mely 25 évet én így láttam.

A nagy család

A legősbibb, legalapvetőbb közösség a család, az emberi társadalomnak legkisebb, megújulásra mindig képes sejtje. Ezért a család bizonyos értelemben mintaképe minden más közösségnek. Ilyen minta családi közösség a több, mint 100 éves szép múlttal rendelkező kat. Legényegylet. Szerke Magyarországon minden valamire való városában és falujában már régen megalakultak ezek a minta családi közösségek. A trianoni békekényszer által elszakított és visszatért területeken ezek a családi közösségek voltak 22 éven át a nemzeti gondolat fákllyavívői épen a kikezdetetlen családi közösség keretében. A nemzeti gondolat biztosítása mellett ezek a kat. Legényegyletek voltak az ősi hit és kereszténység biztos és bevehetetlen várai, amelyet sem eroszak, sem kényszer nem tudott kiforgatni ősi mivoltából, a különböző „izmusok“ eszmearamlatai pedig mindig megtörték családi közösségének és jellegének erős várfalán. Kibirta a viharokat, mert tisztan, divatmentesen hordozta a krisztusi kereszténységet és az ősi magyar nemzeti gondolatot.

Ez ősi nagy családi közösség most ünnepet ül. Nem rakaták eregetésével és „csúndarattabumos“ szónoklatokkal, hanem a családi szentélyek meleg, meghitt, zajtalan örömeivel, istenszeretetet és magyar hazát szolgáló cselekvő akaratával. 1918-ban, amikor a fejvesztett ország összeomlott, hit és fajáruló nemzetközi szélhámosok az ellenség predájaul szolgáltatták ki ősi hitünket és nemzetünket, akkor a sötét órák és bizonytalanságok romhalmazaban állt a magyarországi legényegyletek élere *Pinter József* s mint a nagy család atya, felvette a küzdelmet a kishitűség, a bizalomhiány, a csüggedés és csüggesztés romboló megnyilatkozásai ellen és éles harcot kezdett a nemzetentartó legalapvetőbb közösség a család érdekében épen a kat. legényegyletek kereten belül. A magyar ügy rendíthetlenségebe vetett hit töltötte meg a legényegyletek családi szentélyeit s a család tagjai biztos erővel vitték szét az egész országba s az ország kényszer-gunyhatarain túl a reménytelen magyarok szívébe azt a gondolatot, hogy a magyar ügyet végeredményben semmi veszedelem nem érheti, — s a feltámadás ígérete lobogott a szívekben, — ha nem vesztjük el önbizalmunkat, ha végsőkig fokozzuk áldozatkészségünket s főleg ha ki nem engedjük kezünkől azokat a szellemi fegyvereket, amelyeket a kat. legényegylet krisztusi ifjúsága osztott szét észrevétlen és láthatatlan módon az egész országban, de különösen a leszakított részeken. Kötudattá tették a legsötétebb elhagyatottság idején, a krisztusi hitnek s a nemzeti gondolatnak e pio-

nirjai azt a felfogást, hogy a magyar családot összerombolni nem lehet, hogy a magyar nemzeti élet nem mechanikus és élettelen függvénye a különféle: ilyen vagy olyan európai megoldásoknak.

A magyar nemzet élete s a magyarság ügye csak egy dolognak a függvénye: az ősi magyar hitnek, Krisztus oszinte követésének — „*Krisztus es en együtt menetelünk a földi élet harcain at az örök élet felé*“, — a magyar lelki eronek, kitartásnak es a magyar önbizalomnak. Ha ez megvan, ugy a legnehezebb es legtragikusabb idokben es koruimelyek között is sajamagunk irányítatjuk sorsunkat, na pedig nincs meg, ugy valoban igen könnyen jatekszerei lehetunk azoknak a politikai es diplomaciai sakkhuzásoknak, amelyek sonasem a magyar nemzet életeert, jovoert es boldogsagaert kockaztatnak az europai sakkjatszmat. Ez a gondolat vezereite a magyarországi legényegyletek atyanak, *Pinter József* nek atyai szivet es aóság kezét, amikor a nagy családba a kat. legényegyletekoe tomorítette ország-szerke az iparos, kereskedo es munkas magyar ujjságot. *Ennek a krisztusi magyar munkának negyed-szazados evfordulojan meleg szívvvel koszontjuk ot, különösen mi 22 evig sokat szenvedett magyarok s a szívünk közepében ego krisztusi szeretetvel es nemzeti erzesbol ego csovat szeretetnek gyujtani, hogy lássa irányat, erezze meleget es erejét minden magyar ifju, akít a huszonöt éves becsületes munka szarnyra bocsátott a kat. legényegyletek nagy családjabol.* Lázás idők rettenő harcaban, amikor minden idegszálunk a fegyverek zajaban el, amikor remegve követjük a harcokcsik es bombák útjait s szívszorongva nézzük a romhalmazzá vált templomokat, falvakat es városokat, e lázas idők legdragabb kincsét: a józanságot keressük most is. Egy kicsi józanságot csupán, hogy senki se tévessze össze Istenét es hazáját saját kenyelmeivel, leszakított kenyeradagjával, elmaradt cipőjegyével, gazdagodási vágyával, pénzestarcájával. A háború nagy sebeit csak a keresztény családok tudják begyógyítani. Ez a belső harctér legfontosabb fészke. Innen sarjad ki az új élet, amely megbecsüli hőseink áldozatos vérért es visszahozza a sok-sok elveszített magyar életet. A családba kell összevonnunk most ismét hitünk, nemzeti érzésünk es szeretetünk minden tüztét, mert a harctereken kevés helye marad a szeretetnek. Ez a nagy családi iparos, kereskedő es munkás magyar ifjú számára: a kat. legényegylet, amelynek magyarországi atyját 25 évi áldásos munkálkodása után áldjon meg a jó Isten s kísérje munkálkodása további útjain a hálás magyar családok imádságos szeretete.

A legényegylet a papság nevelőiskolája

Bármennyire is furcsán hangzik a cím, mégis csak igaz, hogy bennünket papokat nagyon sok esetben a Legényegylet tart meg a helyes úton, az áldozatosság és szentségretörékvész szellemében. A nagy világ ugyan azt hiszi, hogy az egyleti léttel velejáró sokszínű elfoglaltság a szabadabb élet felé viszi a papelnőket, ez azonban csak a távolból szemlélők felfogása.

Persze, hogy akadhatnak kivételek is, de általában minden elnök érzi a felelősséget azokért, akik keze alatt élnek és fejlődnek.

Hogyan legyen az elnök pontatlan, amikor megkötvetli a tagoktól, hogy azok hétről-hétre pontosan megjelenjenek a hetigyűléseken? Elvárja, hogy minden szórakozás és mozilátogatás elé helyezze a hetigyűlést. Megkívánja, hogy a közös kivonulásokon a fiúk ott legyenek, de ne hiányozzanak az ujoncoktatásról és az énekpróbákról sem.

És a tagok eljönnek, ha vannak is mulasztások, de általában, ha utána néz azt tapasztalhatja az elnök, hogy sokan a tagok közül áldozatot hoznak az egyleti élet szabályainak pontos megtartásáért és így önmaga és önérzetes lelkiismerete miatt se bírja el, hogy kevesebb áldozattal üljön az elnöki székben, mint a fiúk az előadó asztal előtt.

De nevel bennünket a fiúk tanulásvágya is.

Nekünk meg volt a bőséges és pazar alkalom, hogy az általános műveltségen felül könnyűszerrel megszerezzük azt a többletet, ami kiemel bennünket a nyárspolgári kultúrnívóból, viszont azok az egyleti tagok, azok az iparos és munkásfiúk micsoda szívós munkával és kitartással juthatnak csak el odáig, hogy tudják már mi az az irodalom, élvezni tudják a valóban művészi, vagy fel tudják fogni a lelkiélet mélységeit?!

De, ha ők annyi áldozatos munkát fektetnek be a tudásuk szaporítása érdekében megállhatunk mi pa-

pok akkor ott, ahol a teológia számunkra befejeződött? „A jó pap holtig tanul” közmondást biz az egyleti élet szinte kikényszeríti belőlünk és nincs hét, hogy az ismereteinket komoly formában ne szaporítottuk volna, mert a hetigyűlés új és érdekes ismeretközlést követel tőlünk.

Az a küzdelem pedig, melyben nap-nap mellett látjuk fiainkat, hol győzelmesen és boldogan, hol szomorú elbukások közt vergődve szívük-lelkük erkölcsi tisztaságáért, mindig új memento nekünk, hogy az elnök életstílusa csak a rendíthetetlen kitartás és győzelmes megállás lehet.

Mert hogyan biztassak én egy munkásifjút a tiszta életre, ha magam nem élem azt? Hogyan követeljem tőle a teljes lemondást, ha én magamnak engedményeket teszek? Hogyan lelkesíthetek én a lilium szeretetére, ha én magam azt lánám a sárba tiprom?

Az elnök testvére, barátja, atyja a legényegyleti ifjúságnak, senki annyi közvetlenséggel és olyan gyakran nincs együtt a munkásifjúsággal, mint egy jó legényegyleti elnök. És így merem állítani, ha mi papok őszinték merünk lenni önmagunkhoz, ha szemébe nézünk bátran a mindennapi élet papi követelményeinek, úgy semmi bennünket nem tud jobban áldozatos munkára, komoly papi életre serkenteni, mint az a tény, hogy elnöke vagyok egy katolikus legényegyletnek.

Ezt a meggyőződést és nem lankadó munkakedvet csodáltam mindig vitéz Pintér elnök Urunkban, épültem állandó lendületén és fiatalos ideálizmusán, de aztán megtaláltam a nyitját és mindenek magyarázatát és ez nem más, minthogy Pintér elnök úr mindig és mindenhol legényegyleti elnök, tehát nem is lehet más, mint pontos, áldozatos, tiszta életű papja az Istennek!

Csongvár József felvidéki tithár:

25 éves csodálatos mintagazdaság

Negyedszázad távlatából tekintünk vissza ebben az évben vitéz Pintér József, a Magyarországi Katolikus Legényegyletek Országos Szövetsége elnökének áldásos munkálkodására. Mennyi küzdelem, szépség, gond és öröm váltakozott ez idő alatt az elnöki szék körül.

A jó Gazda azonban mindig résen volt. Rendbehozta a károkát és ha kellett a lelkekbe új magvakat vetett. Negyed századon át vad hajtásokat nemesített, hogy szebb legyen a mosolygó virág és több legyen az értékes gyümölcs. Így alapította meg az egyleti csodálatos mintagazdaságát. Mindig arra oktatta az ifjúságot, hogy tudjon egy szebb világot teremteni maga köré és tudjon az átlagember keretein felülemelkedni. De nem volt hiábavaló ennyi időt feláldozni és közben oly sok emberi gyarlóságot elviselni az ifjúság nevelése érdekében. Ez a huszonöt küzdelmes esztendő magában foglalja a legényegyleti gondolat fénykorát, a biztos alapokra helyezhető jövő-

nek csirái ekkor kezdtek kibontakozni. Elnök Atyánknak sikerült olyan legényegyleti generációt kinevelnie, amely hivatva van méltó helyet elfoglalni az ipari és kereskedelmi közéletben.

Mi, akik a második generációhoz tartozóknak valljuk magunkat, a jó Isten kegyelméből közvetlen részesei lehetünk Elnök Atyánk bölcs és országos viszonylatban is egyedülálló, korszerű nevelési módszerének. Megtanultunk az élet szédítő mélységei és magasságai között biztonsággal előre haladni, megtanultuk az élet értelmét és értékét felfogni és magunkat ezen értékek hordozójává alakítani.

Áldja meg a jó Isten a mi Elnök Atyánkat, amiért oly bőséggel sugározta felénk lelke gazdagságát és szelleme nagyságát. Mi hisszük, hogy meg fogja áldani, hiszen szelleme ott van minden alkotásunkban, minden sikerünkben, ott lesz boldog családi életünkben és utódainkon keresztül élni fog végtelen időnkig.

AHOGYAN MI LÁTJUK...

A keresztény társadalmi rend alapja a család. Ennek szilárdságán, összetartó erején áll, vagy bukik az emberi közösséget alkotó nagy családok, nemzettek, népek, népfajok s így magának az emberiségnek sorsa is. A családokban uralkodó szellem szabja meg egy-egy nép boldogulását. A szellem kialakulását pedig az évszázados sajátosságon kívül mindenkor a korszellemtől mentes közösségi szellem szabja meg. A családok tehát cselekvően szabják meg a nemzettek életét, legyen az bármilyen társadalmi helyen is a nemzettestben. A közösséget kitevő családok munkaszerepét, szellemi és kulturális felemelkedés iránti vágya az, ami fiatalabbakká tud tenni népeket s dinamikusabbá életüket. Természetesen a családokban uralkodó szellemet csak tudatos és módszeres nevelői munkával lehet az utódokba átültetni. Ez a nevelői munka a családok keretén belül mindenkor magánviseli az emberiség legnagyobbjának mondható bűnét: az önzést. A családok elzárkózottságukban elsősorban csak az önös érdeküket nézik s így a nevelésben az öncélúság nem kis mértékben domborodik ki. Tehát a család mindenek felett célul látja a családtagok boldogulását, s a nevelői munkában alig fordít gondot a közösségi szolgálatra. Elhalványul a család keretében a közösségi érzet s különösen a válságos időkben nyer ez mindannyiunk számára nyomasztó érzést. A családi nevelés után ki-ki társadalmi rétegének megfelelő tudaton kívüli nevelést kap, ami azonban ismét csak elvéve tud érdekerületéről felemelkedni úgy, hogy az a nemzeti közösség ügyét szolgálja.

Tehát szükséges a közösségi szellem kialakításának szempontjából egy oly nagy átfogó erejű nevelői munka, amely egy-egy nép fiainak érzésvilágát, gondolkodási módját összehangolja. Ennek megvalósítása szükséges az egészséges nemzeti gondolatok kialakítása mellett azért is, hogy ránevelődjön a társadalom a nagy emberi sorsközösségre, ami végeredményben szolgálja és megvalósítja a népek megbékélését.

A legényegyleti nevelés, amit boldog emlékü Kolping Atyánk honosított meg akkor, amikor a materiális világrend is zászlót bontott, ma is töretlen erővel teljesíti hivatását. Hazánkban mintegy 100 évvel ezelőtt vert gyökeret a kolpingi nevelői munka. Ez alatt az idő alatt mindig teljesítette nagy nemzeti és emberi hivatását. Soha nem szorított egyetlent társadalmi rétegnek osztály öntudat nevelésére, hanem **igenis vállalta** mindenkor a kisiparoságnak, majd a gyáripár meghonosodása során a gyári munkásságnak, s legújabbán a keresztény magyar kereskedő nemzedéknek nevelését a nemzeti közösség szellemében. Soha nem hirdetett privilégiumot nevelése során más társadalmi réteggel szemben, — ezért az egyszerűbb, kellő szellemi képességgel nem rendelkezőknek nem is tudott otthonává válni — soha nem állított fel külön társadalmi osztályt kézműveseknek, gyárimunkásoknak, munkásoknak, hanem végezte nevelői munkáját az evangéliumi gondolatot át úgy hogy szellemileg, kulturálisan és a szakmai végzett munka terén emelkedettebb, elmélyültebb és hasznosabb legyen a magyarságnak,

mint nagy családnak az egyén. A legényegyleti nevelői munka hazánkban valóban felhasználta a keresztény nevelői művészet minden erejét s ennek köszönhető, hogy a magyar kézművesiparosság nem külön osztálynak tartja magát, hanem a közösség egyik tagjának, aki egyaránt osztozik a magyarságnak minden örömében, de bűjében, bajában is. Ez a nevelés adja most is az erőt, hogy legszentebb kötelességének látja ma is fokozottabb kötelességének látja ma is fokozottabb áldozat vállalását és a kötelesség teljesítését.

A háború legfeljebb csak az anyagi kiegyenlítődet hozza rendszerint s ma nyugodt lélekkel állíthatjuk, hogy a kulturális kiegyenlítődes is szemmel látható. Lehet, hogy ez az anyagiaknak is tulajdonítható, de föltétlenül igen nagy szerepe van a legényegyleti nevelő munkának, aminek mindenkor sarkalatos pontja volt a kulturális elmélyülés. Ma, — s ezt büszkeséggel mondhatja minden iparos és munkás ember —, számtalanul vannak sorainkban, akik szakosítás nélkül, általános műveltség bármilyen iskolai végzettségű egyénnel felvehetik a versenyt. Ezt nem az iskola padjának köszönhetik ők, hanem köszönhetik elsősorban a legényegyletekben nyert nevelői munkának.

Ez a munka hazánkban egyedül álló. Senki hasonló munkát nem végez. Sajnos e téren nincsen ellenfél, aki szeretne babérokat aratni, A többi munkás egyesületek, pártok egészen más munkaterületet választanak, mivel ezt nem tartják jövedelmezőnek. Fáradságos is s ellenszolgáltatásra még kivételes esetekben sem számíthat senki. Tehát ez csak a közösség számára komoly áldozatokat viselőknél lehet munkaterület. Eddig is voltak hangok, melyek lehetetlené tették, hogy szavunk messze halljék, voltak időszakok, amikor nagy lendülettel induló szervezetek, új utakon, újabb egyéni érvényesülésnek adtak meleg hajlékot, de ezeket az egyéni álmok beteljesedése után mindig felváltották az újabb akarokok és legújabb „eszmék“ dicső lovagjai. Jöhetnek hangok, téphetik sorainkat különböző világnézeti eszmékkal, de egyet nem felejtünk mi, akik mindünket e legényegyleti gondolatnak köszönhetünk, minket magyar munkásokot csak a keresztény magyar világnézet szellemében adott kulturálisan lehet felemelni, amit maradéktalanul megkapunk a legényegyleti nevelésben.

Ezt a nevelői munkát irányítja 25 év óta hazánkban szeretett országos Elnökünk, vitéz Pintér József. Negyedszázadon át a keresztény magyar kisiparoságnak meg-megújuló generációi kerültek ki keze alól. Nincs az országban város, község, ahol Őt ne ismernék és ne szeressék, gyermeki szeretettel veszi körül alakját bárhol jelenjen is meg. Nem részesíthetjük Őt külön ünnepségben, nem engedné meg puritánsága, de most e határkőnél mégis megállunk, hogy gyermeki szeretetünk melegét viszonzásul Ő is érezze. Kérjük az Egek Urát, most ez alkalommal, sok-sok tízezres tömegben, adjon a mi Atyáknak továbbra is sok erőt, hogy lelki kincseit minél több szórhassa soraink között. Legyen áldás nevelői

munkáján, hogy azok, akiket annyira szeretett és ma is oly közel állnak szívéhez elfoglalhassák megérdemelt helyüket a magyar életben.

Hisszük, hogy Elnök Atyánkból áradó szeretet, amit negyedszázadon át kaptunk ad erőt mindany-

nyunknak, hogy kicsinyben folytassuk az Ő munkáját.

Ennek végzése pedig átsegít bennünket magyar kézműves és gyárimunkás fiúkat a rég megáldott boldogabb és igazibb Magyarországra.

Fábián Ferenc délkerületi titkár:

Fiúk! Munkára fel!

Álljunk meg egy percre. Zengedezzen hálát szívünk és ajkunk az Istennek. Kevés volna a pusztá köszönő szó arra, hogy méltóképpen tudnánk kifejezésre juttatni hálás érzelmünket országos elnökünk iránt. Hiszen felmérhetetlen az a sok fáradozás, a sok imádság, az éjszakázás álmatlan órái, amit tett azért, hogy az Istentől reá bízott ifjúságból olyan emberek legyenek, akik mindenkor és mindenhol megállják helyüket. A jóságot, szeretetet, tudást kézzel szórta reánk. Különösképpen a szeretetben és a megbocsájtásban nem ismer határt. A szeretetet a lélek kenyerének mondják s ha ez így van akkor ez a kenyér országos elnökünk lelkenek éléstárából soha ki nem fogyott, mert a szeretet kenyerevel megszámlálhatatlan othont nélkülöző ifjút táplált. A szeretetnek melegével sok ifjú lélekben öntött önbizalmat, lelkesedést, élet és munkakedvet. Megszámlálhatatlan azoknak a száma akiket nem engedett eltévelyedni az élet útvesztőjében. Az Isten rendelte számunkra atyának, azért most legényegyleti munkájának 25 éves jubileumán Istennek legyen hála.

Az egy perces megálljt parancsoló idő ne csak a hála pillanata legyen, hanem a Szentlélek Istenhez való fohászokodás is. Leborulva kérjük az Úr Istent jó atyánkat tarsa meg nekünk soká, hogy szeretetnek melegével sok ifjút lelkesíthessen és előkészíthessen az élet harcára. Kérjük az Istent adjon erőt számára, hogy ha hálátlansággal találkozok, akkor is töretlenül tudjon szeretni, nevelni, oktatni, tanítani és az Istentől reabizottaknak a helyes utat megmutatni.

S amikor szívünk őszinte érzelmével Istennek hálát adtunk s a további munkára a Szentlélek Úristent hívtuk segítségül keljünk fel és fokozott lelkesedéssel munkára fel!

Már évek óta háború okozta nehézségekkel küzdünk. Legényegyleti Testvéreinknek túlnyomó többsége a fronton vagy idehaza katoná. A leveinte intézmény is jobban leköti ifjúságunkat, de a gyárakban, üzemekben, műhelyekben és üzletekben is fokozottabb munkatempót diktálnak a háborús viszonyok. Sok kedvetlenséggel, fáradtsággal találkozunk. A munkából való kikapcsolódás után nem igen szeretnek fiaink egyleti feladatokra vállalkozni s most nyomtatékosan hangsúlyozni kívánom: Fiúk! Munkára fel!

Pintér országos elnökünk 25 éves atyai működése alkalmából való megállás, a hála és a további nagy feladatokhoz Istennek segítségét kérő ima kell, hogy sarkaljon bennünket a fokozottabb munkára. Azok az ifjú barátaink, akik megtalálták a legény-

egyletet, nem véletlenül jöttek el oda, hanem az isteni Gondviselés folytán kerestek bennünket. Az Isten többet vár tőlünk, mint az átlagembertől. Várja, hogy készüljünk a bekéire, fokozottabb mértékben vertezzük fel magunkat arra az időre, amikor a belső fronton is béke veszi kezdetét, vagy ha éber szemmel nem örködünk egy belső harc. Nem lehet közömbös előttünk, hogy ipari közeletünk szellemét ki irányítsa, de legyünk teljes tudatába annak, hogy a szellemiség irányításában lelkileg és szellemileg felkészült emberek kelljenek, tehát most fokozottabb mértékben szükségünk van az Istenben való bekapcsolódásra, szellemiségünk kiművelésére, a szakmai tökéletesedésre. Az Isten által bennünk elraktározott szellemi kincsünket hozzuk felszínre. Érezzük át, hogy többre születünk és többet kell tennünk. Ne sajnáljuk a kevés szabad időnk, hanem bocsásuk önképzésünk szolgálatának előmozdítására. Szakmánkban való eligazítást csak az adjon, igazságosabb bért csak az követeljen számunkra, érdekeinkben csak az járjon el, aki szakmájában képzett, szakmai intelligenciával rendelkezik és munkahelyén megállja helyét. A közeletünk szellemiségét is csak az irányítsa, aki Isten közelségét bírja, szellemileg, lelkileg felkészült és így nem egyéni önzés vezet. Lelkileg, szellemileg, szakmai tudásban fejlett emberekre van szüksége iparos és kereskedő társadalmunknak. Ennek a szépséges feladatnak szolgálatában fáradozik immár 25 éve országos elnökünk. Most fokozott mértékben érezzük át ennek a munkának jelentőségét.

Tudjuk, hogy a katolikus legényegylet nem tömegmozgalom, mi nem a tömegek beszervezésére vagyunk hivatva, de a legényegylet által kinevelt szellemi és lelki kincsekkel felszerelt egyéneknek elsőrendű feladatuk a tömeg szellemiségének átfómálása. Ne essünk kétségbe, ha most a háború miatt csak 10—15—20—25 ifjú van együtt. Ha ez a kis gárda testvérei szeretetben összeforr, többrevaló hivatottság érzésével, tanulási vágygal Isten közelségét keresi, akkor ez a kis gárda fokozottabb mértékben szolgálja a legényegylet magasztos hivatását. Jólehet a szórakozási alkalom most kevesebb, otthonaink, nagytermeink a katonaság céljaira le van foglalva s így tánc, műkedvelő, műsoros ünnepek nem tarthatók, de ne felejtjük el, hogy ugyanakkor több időnk van az önképzésre, önnevelésre s ez mégis csak a legfontosabb feladat.

Országos elnökünk bölcs útmutatásait kövessük Fiúk! Munkára fel!

Fiúk! A jubileumi ünnepekre szeretettel várunk!
Nov. 27—28.
50% vasuti kedvezmény!

JUBILEUM.

Huszonöt év mult azóta
Tűzben égett az ég alja
Szörnyű véres vad viharba'
Pusztult egész Európa.

Állt a bál, a poklok bálja
'A Sátán vad orgiába'
Bűnben vérben könnyben gázolt
Hullahegyek között táncolt.

Ezeréves büszke ország
Vér áztatja könnyes orcád
Vörös lángban porrá égett
Minden büszke reménységed.

De Szegeden vihar támadt
Új korszaka e világnak
Született meg s mire vágytunk
Testet öltött minden álmunk.

Vér az érhen újra éledt
Kéz a kézben testvért érzett,
A harangok készen álltak
Csak harangozókra vártak.

Katolikus Legényegylet!
Harangozni mért nem mertek?
Kolping híres nagy harangja
Miért csendes, miért néma?

De huszonöt esztendeje
Megmozdult a harang nyelve
S szól a harang csengve, bongva
Huszonöt esztendő óta!

Te kis legény, szegény „csiszlik“
Bár a tanulás nem ízlik
De az „atya“ kézen ragad
S megtölti a kobakodat.

Te nagy legény, hogyha mernél
Már régen mester lehetnél;
Ott áll melletted az „atya“
Elkészül a mestervizsga.

Vastagodik a bajuszod
Ideje önállósulnod
Gyöngre hozzá kezded, eszed
Nézd az „atya“ máris vezet.

Párosával szép az élet
Keresed a feleséged
Vágyad a boldog kis család
Segítségre van „atyád“

Az iparunk újjáéled
Kell a krisztusi közélet
Nézd az „atyát“ ott van újra
Mestereket összefogja.

Az egyletek gombamódra
A földből úgy nőnek sorba,
Minden legény szeme ragyog
Már nem árják, de gazdagok.

Gazdagok mert sok a kincsük
Ép a testük, ép a lelkük
Eszük éles, szívük tiszta
Kezüik alatt ég a munka.

Úristen! Most nézz le. Újra
Tűzben ég a kék ég alja
Szörnyű véres vad viharba'
Pusztul egész Európa.

Áll a bál. A poklok bálja
A sátán vad orgiába'
Bűnben vérben könnyben gázol
Hullahegyek között táncol.

Hozzád szól az egész ország
Fordítsd felénk fényes orcád
Ne engedd, hogy ismét újra
Elpusztuljunk e pokolba.

Benned van a bizodalunk
Ne engedd, hogy nagy harangunk
Elnémuljon. Óvjad védjed
Elnök-atyánk. Kérünk Téged.

Amíg csengve bongva zengve
Téged hirdet harang nyelve
Egyenes az életutunk
Veled együtt masirozunk.

Áldd meg őt mindkét kezdeddel
Kérünk hittel szeretettel
Nagy táborunk melletted áll
Isten fia Krisztus Király!

Lehmann Imre prefektus.

Amikor a szív megszólal

Fegyverek zajától hangos az egész világ. Az élet és halál viaskodása remegteti meg az egész földet. Dübörgő jelszavak hihetetlen erőfeszítéssel küzdenek az embermilliók megnyeréséért. A népek és nemzetek a lét és nemlét küzdelmében megfélemlkednek az emberi lélek magasztos hivatásáról. Legényegyleti testvérem, ki az anyagi világ rettenetes csatájában is fáradhatatlan erőfeszítéssel fordulsz önmagad felé, dolgozol öntudatod felébresztésén és próbálkozol az anyagi világ fölé emelkedni, tudnod kell, hogy a mai idők keserves napjaiból egy boldogabb, krisztusi életformát hozó új világnak kell kialakulni. Amikor a Legényegylet 100 esztendeje küzd a tökéletesebb embertípus kialakításán és a család, haza, egyház magasztos szolgálatába állítja munkánkat, úgy érezzük, hogy mi, a kettős „K“-betűs katonák, jó úton járunk, mert négyes program-pontunk hirdeti mindazt, amiért az egész emberiség küzd.

A hősi élet-feláldozás magasztos megnyilatkozását ünneplik a csaták mezején. Nekünk a harcmezők mögött a krisztusi szeretetet hősiesség kitarással megtestesítő, a belső frontot erősítő, jóságos Elnök Atyánk, vitéz Pintér József felé fordul tekintetünk. Az Atya felé, ki 25 esztendeje sugározza felénk az Istentől kapott nagy szeretetét, s ki a tudomány végtelen messzeségein keresztül alakítja bennünk a helyes világképet. Negyedszázad óta formálja és irányítja a kettős „K“-betűt viselő iparos- és kereskedőréteget. Formálja a kergestenyerű, de könnyen kifinomodó lelkű ifjakat.

Fel legények, masirozzunk büszkén, öntudatosan, mert a százesztendő legényegyleti gondolatot a legmelegebb szívű atya hozza felénk. De nem csak hozza, hanem a legtürelmesebb édesapai szeretettel csepegteti lelkünk mélyébe. Csodálatos isteni kíválszottság, huszonöt éve mindig újra és újra kezdeni az ifjú lelkekkel és velük tartani szüntelen, megállás nélkül. Megérteni a kipirosodott arcú, kicsit még félszeg legények sóvárgó tekintetét, kinevelni ezekből az iparos társadalom élgárdáját.

Tökéletes mester áll előttünk huszonöt esztendeje. Mutatja az utat a názáreti család békéje felé, felébreszti bennük a hivatástudatot és szakmaszere-

tetet, mert hisz csak az öntudatos mester képes tökéletes munkát végezni és a tökéletes munka hozza csak meg a maga gyümölcsét.

Nekünk, mai ifjú legényegyleti gárdának kiváltságos helyzet adatott, mert negyedszázados kiforrott élettapasztalatokkal telítet bölcs atyai irányítást élvezhetünk.

Barátaim! Rajtunk a sor. Sorakoztassuk fel az iparostársadalom minden rétegét a kettős „K“-betűs zászló alá. Csendüljön az ének a zakatoló gépek mellett: „Jöjjön velünk minden magyar, aki szebb, jobb jövőt akar. „Neveljünk ki magunkból a tudomány minden eszközével elődeink példájára a tökéletesebb mesterlegényeket, hogy méltók lehessünk a százesztendő legényegyleti multhoz.

Most pedig a negyedszázad ünnepi hangulatában tegyünk erős ígéretet, hogy minden erőnkkel azon leszünk, hogy mint legényegyleti ifjak az iparos társadalom felemelkedését fogjuk szolgálni. Hálaképpen akarjuk megmutatni, hogy a huszonöt esztendei befektetett munka nem volt hiába való.

Készüljünk! A kialakuló új világ pillérei mi vagyunk. Ez olyan erős lesz, mint amilyen erősnek magunkban azt kiépíteni képesek vagyunk. Szorítsuk meg egymás testvéri jobbát és elszakíthatatlanul forrjunk egygő és rajtunk keresztül épüljön egy jellemes iparos-társadalom. Épüljön az a gárda, mely tudatosan büszke iparos mivoltára és tudja mit vár tőle a keresztény világ.

Igérjük, hogy őrít állunk 25 esztendei önfeláldozó hősi élet példájára a tisztas munka mellett. Amellett a munka mellett, mely az egyetemes magyar iparos társadalmat a felemelkedés felé vezeti.

Testvéreim, álljunk meg egy pillanatra a gyalupadok, a gépek és szerszámok zajában és küldjünk egy fohászt Krisztus Királyhoz, hogy jó Elnök Atyánk még sok-sok éven át hordozhassa közöttünk a benne testet öltött legényegyleti gondolatot. Mi pedig ígérjük, hogy munkánkon, életünkön az Ő tanítása fog visszatükröződni. Kezünket bizalommal tesszük kezébe, mert tudjuk, hogy az biztosan vezet azon az úton, melyen a kettős „K“-betű tiszta fényében Krisztussal együtt masirozzunk az élet s örök élet útján.

**Iparosifjusági nagygyűlésünkről
nem hiányozhat egy vidéki egyletünk sem!
November 28. d. e. 11 óra. Fővárosi Vigadó!**

Geminenciája **Dr. Serédi Jusztinián** *bíboros hercegprímás legfőbb
védnöksége alatt álló*

**Magyarországi Katolikus Legényegyletek
Országos Szövetségének**

j u b i l e u m i ü n n e p s é g e i

1943. november 27-én és 28-án.

A Magyarországi Katolikus Legényegyletek Országos Szövetsége és az Országos Központi Katolikus Legényegylet **vitész Pintér József** országos ügyvezető elnök egyleti működésének 25 éves jubileumát ünnepli. Ez alkalomból **november 27-én**, szombaton este fél 7 órakor a **Magyar Művelődés Házában** (Városi Színház)

Jubileumi díszelőadást

rendez.

Műsor!

1. **Zenekari nyitány.** Orsz. Közp. Katolikus Legényegylet zenekara. Vezényel: **Béress Géza** karnagy.
2. Megnyitó beszéd. **dr. Bálint József** országgy. képvis.
3. Ünnepi óda. **Kálló Ferenc** a Csepreghy Társaság tagja.
4. **Lengyel Gabriella** hegedűművész nő száma.
Zongorán kíséri: **Lengyel Attila**
5. **vitész Király Sándor** a m. kir. Operaház szólistája.
Énekszám.
6. **Palotai István** a Nemzeti Színház tagja szaval.
II. rész.
7. Ünnepi beszéd. **vitész Pintér József** országos elnök.
8. „**Mit üzennek a csillagok.**” Misztériumjáték.
Irtá: Lehmann Imre, prefektus.
Előadják a **Nemzeti Színház** művészei.

A jubileum alkalmával a Katolikus Legényegyletek **Hösi Halottainak Emlékművét** állítjuk fel. Az előadás tiszta jövedelme ezt a célt szolgálja

November 28-án, vasárnap fél 9 órakor **főpapi szentmise** az Erzsébetvárosi plébánia templomban (Rózsák-tere)

A szentmisét **dr. Meszlényi Zoltán** synopei püspök mondja, a szentbeszédet **dr. Hamvas Ernő** protonotárius kanonok, budapesti érseki ált. helytartó, A. C. igazgató tartja.

11 órakor

Iparosifjúsági nagygyűlés

a **Székesfővárosi Vigadóban** (Vigadó-tér).

A nagygyűlésen **dr. Meszlényi Zoltán** synopei püspök elnököl

Az ünnepi szónokok:

Bornemisza Géza iparügyi miniszter,
Antal István nemzetvédelmi miniszter,
vitéz Pintér József országos elnök,
felszólalnak még az alföldi, délvidéki, dunántúli,
erdélyi, felvidéki egyletek képviselői.

Ezen ünnepségekre szeretettel hívjuk és várjuk összes egyleteink vezetőségét s ifjúságát

Az ünnepségekre 50%-os vasúti kedvezményt

nyertünk az iparosifjúsági nagygyűlés fontosságára való tekintettel. Arra kérjük egyleteink vezetőségét, mielőbb jelentsék be a résztvevőket, akiket — ha van, — egyenruhában és egyleti zászlójukkal együtt várunk.

A jelentkezés a mellékelt csekkalappal történik.

Az 50%-os vasúti jegyért személyenként 2.— P küldendő be. A jegy 3 hónapig érvényes, aki később akar visszautazni, jelentse, hogy külön névre szóló utalványt kapjon. **A vasúti jeggyel együtt rendelendő a Magyar Művelődés Házában tartandó Diszeloadásra a jegy a következő árakban: Földszint: 10, 12, 14 P. Erkély: 2, 4, 7, 10 pengő.**

A nagygyűlés kiadásaira tehetősebb egyleteink és pártfogóinak szíves segítségét kérjük!

A Központban felállítandó hősi emlékmű márványlapjára **összes egyleteink hősi halottainak nevét** felvésetjük. Ennek felállításához minden egyletünk segítségét kérjük.

Az ünnepségekre 32 oldalas mélynyomású jubileumi kiadványunk jelenik meg 1.60 P árban. Kérjük propagandá céljából a mielőbbi megrendelést. Erről részletesebben külön körlevelet bocsájtottunk ki. **Ne hiányozzon egy egyletünk sem az albumból!**

A jubileumi ünnepségekre a jelentkezéseket a jelentkezés sorrendjében intézzük el postafordultával. Mielőbbi jelentkezést kérünk az elintézés megkönnyítése céljából és mert az 50%-os vasúti jegy csak **korlátozott számban áll rendelkezésünkre** Portótköltségre egyletenként 1.— P-t kérünk beküldeni. **Jelentkezés november 15-ig!**

Várjuk az Elnököket! Várjuk a Vezetőket! Várjuk az ifjúságot! Várjuk az egyletek barátait! Csak azt kérjük: **ne hiányozzék egy egyletünk sem!** Elnök Atyák! **Szítsuk a tüzet iparos fiaink szívében.** Iparos ifjúság! Nehéz időkben valósítjuk meg hatalmas megmozdulástokat, **most rajtatok a sor!**